

1. Kapitola

„Bože... proč?!“ pronáším melodramaticky hned při probuzení, které mě tak nemilosrdně vytrhlo ze snu. Ranní paprsky slunce mi lehce hladí tvář. Moje těžká ruka neochotně zamačkává budík... až teď jsem schopna otevřít oči. Je šest hodin ráno prvního září... školní den. Prázdniny sotva začaly a já už se zase musím vrátit do reálného společensky založeného života...

Už se blíží! Prolétne mi hlavou v okamžiku, kdy zaslechnu těžké nemotorné tlapy narážet o zem. *Je tady!* Skočil na mě. Jeho ocas mi dělá v pokoji vichr, papíry ze stolu létají všude kolem, ale já mám zcela jiné starosti. Pod jeho tíhou, která mě poutá k lůžku, jsem nucena k obraně... mokrý obličej od psích slin není k ránu moc příjemný. *Tolik penicilinu na obličejích snad nepotřebuje nikdo!* Říkám si v uvědomění, že psi mají na jazyku přírodní antibiotikum.

„Dost! Gabrieli!“ křičím, ale moje výhrůžky jsou k ničemu. Oba jsme si vědomi, že tady šéfuju já, ale stejně mě v tomhle nikdy neposlouchal a ani nebude. Zakrývám si obličej dlaněmi. Jako by to k něčemu bylo... *zase naivně doufáš, holka!* Každý den jsem vděčná bohu, že mám tak oddaného kamaráda, ale psí sliny? Ne, děkuji! To už se rovnou nemusím sprchovat...

„No ták!“ zkouším dál, „Gabe!“ Ráda mu takhle zkracuji jméno. *Gabriel – Gab.* Většinou je to o dost jednodušší, když nemusíte neustále říkat celé jméno.

„Dolů! Nemáme čas si hrát, jdeme do školy.“ Podívá se na mě tím svým tázavým výrazem, když mi to dojde. Nebo si to aspoň myslím.

„JÁ jdu do školy.“ V duchu prosím a tajně doufám... *hlavně ne smutný pohled!*

Už je skoro půl sedmé a Gabrielovi konečně dochází, že spěchám. Seskakuje z postele. Tahá mě za rukáv pyžama hned jak samovolně spouštím ruce, které v celém svém rozpětí dopadají na matraci.

„No, jo... vždyť vstávám,“ uklidňuji svého psa. Ladně si sedám. Spouštím nohy k zemi, obouvám si hnědé válenky, oblékám svůj fialový župan a zhluboka se nadechnu. Vzduchem se line mnou tolik milovaná vůně čerstvé kávy! Když jdu po schodech dolů, musím myslet na dědu. Zastavuji se na posledním schodu. Chodbou zrovna prosvítají sluneční paprsky. Pastelově modré zdi vypadají při ranním světle jako nebe. Opatrně došlapuji na rozvrzanou plovoucí podlahu a ještě jednou kontroluji chodbu. Naproti mně stojí hlavní dveře. Najednou slyším Gabriela. Sbíhá ze schodů a míří si to hned ke

vchodovým dveřím, kde zabočuje doprava. Tam je obývací pokoj, který jak mi teď potvrdil Gab, je prázdný. Lekl by se... já jsem se ho taky lekla a to jen seběhl ze schodů. Nicméně pokračuji ve své prohlídce. Kuchyňský vchod vlevo je taktéž v pořádku... *neregistruji žádný pohyb. Pravobok! Zavelím... otáčím se ke zdi, stoupám si na špičky a jako každý den políbím velkou fotografii mého otce pověšenou na zdi.*

„Samanto...“ přebíhá mi mráz po zádech. „Samanto!“ Levým uchem zaslechnu strašidelný hlas. Cítím dech na svém krku a leknutím zapištím.

„Dědo! Musíš mě každé ráno takhle lekat?“ obořuji se na něj. Jsem naštvaná, ale tak nějak uvnitř cítím lítost... *Zase vyhrál... kdyby mi to aspoň, tím svým nadšením nepředhazoval... Kde se vůbec vzal? No jo! Vchod do koupelny.* Uvědomím si a začínám se zaobírat jednou myšlenkou... jak je možné, že na ni vždy zapomenu?! Každý den dělám jednu a tu samou chybu. *Proč zrovna koupelna? Napadá mě. Neměla bych tam přece jen chodit častěji? S touto myšlenkou automaticky nesouhlasím. Mám svou koupelnu nahoře, proč chodit ještě do téhle?*

„Sebastiane, nech ji na pokoji... nemusíš ji každý den děsit. Stačí, že z toho mám srdeční zástavy já...“ ozve se, mi tak dobře známý, hlas z kuchyně.

„Díky babi!“ *To si zasloužil. Říkám si v duchu a nahazuji svůj ďábelský úsměv.*

„No, jo...“ děda souhlasně přikyvuje, „nech si ten úšklebek!“ Dodává již s vyprchaným nadšením a rezignovaně odchází do kuchyně. *Snídaně!* Pomyslím si a poslušně ho následuji.

Jakmile usednu, babička už přede mě na stůl pokládá šálek horké kávy, kterou piju každé ráno. Už tři roky. Bez ní mám pocit, že nemůžu zbytek dne fungovat, jelikož jsem na ni tak nějak závislá... začalo to obdobím, kdy mě v noci probouzely noční můry. Období nesčetné spousty probdělých nocí. Mohla jsem si vybrat. Ranní káva nebo prášky na spaní. Přiznávám... nejsem velký fanoušek tabletek.

V klidu pojídám misku cereálií s mlékem a v duchu rozebírám svůj sen, ve kterém jsem měla tu důležitou myšlenku, jaké by to bylo být svobodná... úplně svobodná. Děda vedle mě něco drmolí... samozřejmě s plnou pusou, ale nenamáhám se ho vnímat. *Zase to je nějaká blbost...* V poslední době z něj nic kloudného nevylezlo. Dál přemítám ve svém myšlenkovém bludišti, když se ozve mé podvědomí.

„Čas!“ Zapomněla jsem na školu. Nechám vše tak, jak je, a opouštím kuchyň. Vbíhám do své koupelny, jak nejrychleji to jde. Rychlá sprcha. Vyčistit zuby. Učesat!

V koupelně brzy končím. Mám praxi v rychlé hygieně. Není nic divného na tom, že Rendelová nestíhá. Lehce, jako pták přelétám přes svůj pokoj. Spodní prádlo, ponožky, kalhoty...

„Počkejte, slečno!“

„Co je?“ odfrkávám, když mě děda zastavuje na schodech. Dnes mi Gabriel naštěstí nepřekážel... ale tuším, že zítra zase začne. *Vlastně jsem ho neviděla celé ráno... že by trucoval?*

„Co takhle triko, drahoušku?“

„Hm...“ vydám ze sebe, otočím se na patě a rychle běžím zpátky. Normální člověk zapomene na kalhoty, já zapomenu na triko.

„Možná by to... přece jen bylo na místě,“ dodávám, ještě než vejdu do pokoje.

„Já si myslím!“ úsměšně pronáší děda. Nikdy nechápu, jak si může být tak jistý, že ho slyším. Po cestě z pokoje si vzpomenu, že nemám ještě batoh. *Takhle chci jít do školy?* Moje příprava na zahajovací den čtvrtého ročníku je mizerná, ale není čas na přemýšlení. Musím vyrazit. Triko, mikina, „výborně, můžu jít!“ chlácholím se egoisticky. Jsem připravena.

Děda na mě už čeká s otevřenými dveřmi a jídlem v ruce jako vždy, když nestíhám. Což je shodou okolností na denním pořádku. Strkám si svačkový pytlík mezi zuby. Obouvám boty... ještě nasadit kapuci a můžeme jít.

„Ach...“ povzdechnu, „Gabe!“ křičím na něj ještě ve dveřích. Pes za mnou okamžitě přibíhá.

„Tak ahoj, dědo,“ loučím se.

Po zdlouhavé cestě autobusem, je tady... škola.

„Ne-e...“ škemrám. „Gabrieli, proč někdo vymyslel střední školu?“ ptám se ještě před rozloučením.

Po velice krátké době a celých třiceti-šesti schodech konečně docházím do své třídy. Rozhlížím se po místnosti... všechno je stejné jako loni. Zelená tabule, velká skříň, katedra, dataprojektor, lavice a židle... hodně židlí. Nakonec usedám na své obvyklé místo. Poslední lavice u okna, jediné místo, kde se mohu cítit bezpečně. Tam... na tom místě nejsem středem pozornosti, mám dobrý výhled z okna a nejsem v průvanu. *Prostě perfektní místo! Jen kdybych nepatřila mezi nejmenší ze třídy...* po chvíli, když mě přechází nostalgie vzpomínek z předchozích let, vytahuji knihu.

„Konečně se můžu věnovat svému knihomolství,“ brblám si pod nosem s mírným nádechem sarkasmu. Hlavně, ať mě nikdo neslyší. *Třeba by mě mohli považovat za*

člověka. Pomyslím si. To bylo vše k prvnímu dni školy... stejná písnička pořád dokola. Nic zajímavého... pět zbytečně prosezených hodin.

Dny plynou jako voda. Pravidelná návštěva školy mi pomalu začíná lézt na mozek. Každý den se dívám na své spolužáky, kteří nemají nic lepšího na práci než mě pomlouvat nebo dokazovat svou ‚inteligenci‘. Jen tiše sleduji jejich nepříjemné pohledy a přesně vím na co myslí. Z počátku se vám takový přístup okolí protiví, ale časem jste nuceni si zvyknout.

Týden a půl od začátku školy. Příroda už není tak hřejivá. Učitelé to vzali zhurta... jsme již v hlavním proudu učení. V druhé hodině Biologie máme úvod do genetiky. Nebaví mě to... značně se nudím. Zahleděná do okna sleduji okolní krajinu. Stromy šumící ve větru, ptáci letící neznámo kam, domy vyprávějící lidské příběhy... tajně sním o štěstí mezitím, co mě uspává učitelův hlas. Listy stromů se začínají barvit do různých odstínů hnědé, žluté nebo červené. Jsem uchválena kouzlem přírody. Necháávám se tím vtáhnout do jiného světa, když to najednou přijde... ten okamžik, na který čekám každé září. *Je to tady!*

Probírám se ze svých myšlenek. *Zahlédla jsem svůj první padající list!* Rychle vytahuji mobil z tašky, jehož tapetu zdobí dvanáct let stará fotka se mnou a mým tátou. Usmívám se.

„Je to tady tati... první podzimní den,“ šeptám jemným hlasem.

Zbytek vyučování už se nemůžu dočkat. V poslední hodině odpočítávám sekundy do konce. *Deset. Devět. Osm. Sedm. Šest. Pět. Čtyři. Tři. Dva. Jedna. Zvoní!* Balím si věci a vybíhám ze třídy, když zaslechnu zvonek. *Odešla jsem snad dřív?* Nehodlám se tím zaobírat dlouho. Lehce zatlačuji myšlenku do pozadí. Utíkám přes chodbu, dokud velice výrazným gestem neotevřu hlavní dveře a necítím na své tváři mírný vánek... teprve před školou se zastavuji, abych se ohlédla, kde je můj kamarád.

„Gabrieli!“ křičím. Za krátkou chvíli už jej vidím. Vítá mě. Teprve, když se uchylujeme k odchodu, vycházejí ze školy další studenti. Málokdy se stane, že jsem první venku.

Doma nepobudu dlouho... vlastně si jen odkládám batoh a vyrážím.

„Už jdeš?“ ptá se mě děda.

„Ano,“ přitakávám, „přijdu až se západem slunce.“ Občas si prostě nemůžu pomoci. Děda má rád staré filmy a divadlo, stejně jako já. Většinu zimních večerů trávíme spolu pod dekou u černobílých filmů s horkou čokoládou na klíně. Nesnáší, když mluvím jako oni... pokud ovšem takovou bitvu sám nezačne.

„Dobře,“ bručí na mě, „ale dávej pozor, aby tě po cestě nepřepadli bandité, spanilá děvo...“ *zase vyhrál.*

„Vážně dědo? Vážně?!“ marně se pokouším dělat, že nic. Moc mi to nejde, abych pravdu řekla, ale snaha se cení, ne?